

Warszawa, 15 września 2021 r.

Sygn. akt KR III R 4/19

DECYZJA nr KR III R 4a/19

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński,
Bartłomiej Opaliński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 15 września 2021 r.

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. Nr

oraz decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 26 kwietnia 2006 r. Nr

, dotyczących nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej i
Niemcewicza, stanowiącej działki ewidencyjne nr i z obrębu , dla której Sąd
Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi
księgę wieczystą Nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Prokuratury Regionalnej w
Warszawie, M Z D -M , Izby Komorniczej w Warszawie, M.

K C , M M Z , K P , A Ł P ,

W D , M T , T T , D K , J R

K L A P , M P , J G , J A G ,

M D G , A D L , P J L ,

P M K , A S , M J S , K J.

D K J , M B -O , W T O . Z.

C , M A P , A M Ś , G P Ż

U C , P T O , J M , T M , R
 T S , A E K , Z P , P M Z ,
 A G G , E Z M , H W M ,
 A J B , G D , A W D ,
 M G D , P K , A R K , H D -
 K J K K K , J M M S
 K M E A S D N S -
 S W S A M C R
 D Ż G P W , Z W M K W D
 M N -P , W B P S M
 Z , W J Z , A E M E P
 J P T A W A E W -B ,
 J K B K A R , Z F
 B K C G , I M N
 S G M K (M K), J J K C
 K , K A K A H D G F
 A P E S , E A S , W S M
 M S -M P L M , M R N , B
 B , K C B D D K A D
 P A J , M K J , H B Ż
 Z Ż K M K , E M Z , B
 B B A M B , A G Z , H M
 D , A D , K L G T J Z
 M Ż , K P , E T M I M
 I M B C J S C , L D
 S A G , P G , P W N , K
 P D K , L R K , I J
 G , K R M G , A D S E
 V , M B Z L J T K
 D , G D A M G , J A
 G , P H A M L A M S J
 M S , A C -P B N P
 M Ł G , J W G , T B J , E M

S M B B B E Z Z Z
P M K M J P M W S A M
D -Z J K Z W E K W
J P P C , B S -P T K
M D S , M J S P A
S , P M D K A S P
A N S R C (C), E N W
M M H , J P I y H J -K
M L P K W D J S , A
M F J A F K W , M M J ,
A A P

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 4 oraz art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, dalej: k.p.a.) w związku z art. 38 ust. 1 oraz art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić wydanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr z naruszeniem prawa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2019 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze pod sygn. akt KR III R 4/19 w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr oraz zmieniającej ją decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 26 kwietnia 2006 r. nr , dotyczących nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza, stanowiącej działki ewidencyjne nr i z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2019 r. Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Kaliskiej i Niemcewicza.

W dniu 2 kwietnia 2019 r. dokonano zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie o sygn. akt KR III R 4/19.

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2019 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr oraz zmieniającej ją decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 26 kwietnia 2006 r. nr , dotyczących nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza, stanowiącej działki ewidencyjne nr i z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr

Powyższe postanowienia i zawiadomienie zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 4 kwietnia 2019 r.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2019 r. zawiadomiono Prezydenta m.st. Warszawy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego przez Komisję, w trybie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza.

Zawiadomieniem z dnia 23 maja 2019 r. poinformowano strony o przedłużeniu postępowania rozpoznawczego do dnia 31 sierpnia 2019 r. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 27 maja 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 29 maja 2019 r. dodatkowo zawiadomiono strony o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w trybie art. 16 ust. 2, ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. dotyczącego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 31 maja 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 22 sierpnia 2019 r. poinformowano strony o przedłużeniu postępowania rozpoznawczego do dnia 31 października 2019 r. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 23 sierpnia 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 24 września 2019 r. dodatkowo zawiadomiono strony o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w trybie art. 16 ust. 2, ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., dotyczącego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej i

Niemcewicza. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 30 września 2019 r.

Zawiadomieniami z dnia 5 listopada 2019 r. i 19 grudnia 2019 r. poinformowano strony o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy – odpowiednio – do dnia 31 grudnia 2019 r. i do 31 marca 2020 r. Zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej odpowiednio w dniu 5 listopada 2019 r. i w dniu 23 grudnia 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 26 lutego 2020 r. dodatkowo zawiadomiono strony o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w trybie art. 16 ust. 2, ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 27 lutego 2020 r.

Zawiadomieniem z dnia 27 lutego 2020 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 28 lutego 2020 r.

Zawiadomieniem z dnia 19 marca 2020 r. poinformowano strony o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy do dnia 31 maja 2020 r. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 24 marca 2020 r.

Zawiadomieniem z dnia 13 maja 2020 r. dodatkowo zawiadomiono strony o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w trybie art. 16 ust. 2, ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. dotyczącego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 14 maja 2020 r.

Zawiadomieniami z dnia 27 maja 2020 r., 29 lipca 2020 r., 28 września 2020 r., 30 listopada 2020 r., 29 stycznia 2021 r., 26 marca 2021 r., 26 maja 2021 r. poinformowano strony o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy – odpowiednio – do dnia 31 lipca 2020 r., 30 września 2020 r., 30 listopada 2020 r., 31 stycznia 2021 r., 31 marca 2021 r., 31 maja 2021 r., 31 lipca 2021 r. Zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej – odpowiednio – w dniu 27 maja 2020 r., 30 lipca 2020 r., 29 września 2020 r., 30 listopada 2020 r., 29 stycznia 2021 r., 31 marca 2021 r. oraz 28 maja 2021 r.

Zawiadomieniem z dnia 1 lipca 2021 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 2 lipca 2021 r.

Zawiadomieniami z dnia 21 lipca 2021 r. i 13 sierpnia 2021 r. dodatkowo zawiadomiono strony o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w trybie art. 16 ust. 2, ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 21 lipca 2021 r. oraz w dniu 17 sierpnia 2021 r.

Zawiadomieniem z dnia 30 sierpnia 2021 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 30 sierpnia 2021 r.

W opinii nr [] w przedmiocie decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 26 kwietnia 2006 r. Nr [] Spółeczna Rada wskazała, że decyzja ta została wydana z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., a ponadto jej wydanie rażąco naruszyło interes społeczny, którym powinna być dbałość o majątek publiczny i piecza nad nim. Spółeczna Rada podniosła, że rażące naruszenie prawa przez Prezydenta m.st. Warszawy polegało na skierowaniu decyzji nr [] z dnia 3 września 2003 r. do osoby zmarłej. Ponadto, zdaniem Spółecznej Rady, Prezydent m.st. Warszawy pozbawił uprawnionych spadkobierców Z [] R [] prawa do udziału w postępowaniu administracyjnym.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

Nieruchomość warszawska położona przy ulicy Kaliskiej i Niemcewicza o powierzchni [] m² była objęta dawną księgą hipoteczną numer []. Wykorzystywana była m.in. na potrzeby gospodarstwa ogrodniczego. Część ww. nieruchomości warszawskiej zabudowana była budynkiem – domem murowanym trzypiętrowym, podpiwniczonym. Budynek wykorzystywany był jako mieszkanie właściciela gospodarstwa (parter – mieszkanie wieloizbowe), zawierał także mieszkania czynszowe, a w suterenie mieszkanie dozorczy i służbowe. Ponadto wykorzystywany był jako magazyny zbiorów ogrodniczych.

Podczas działań wojennych budynek posadowiony na nieruchomości gruntowej przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza uległ znacznym uszkodzeniom. Do momentu spalenia jego zużycie

szacowano na 16%. Następnie został rozbity i wypalony na skutek użycia pocisków i bomb. Przyjęto stopień zniszczenia wynoszący 76% - 78%. Zgodnie z opinią Biura Odbudowy Stolicy, Wydział Urbanistyki ww. budynek mógł być odbudowany na stałe przy zachowaniu dawnej wysokości oraz po opracowaniu elewacji zachodniej ściany szczytowej.

Dawna nieruchomość warszawska oznaczona numerem hipotecznym odpowiada m.in. nieruchomościom uregulowanym aktualnie w księdze wieczystej Nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, VI Wydział Ksiąg Wieczystych, składającej się z działki ewidencyjnej nr z obrębu o powierzchni m² oraz w księdze wieczystej nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, VI Wydział Ksiąg Wieczystych, składającej się z działek ewidencyjnych nr z obrębu o pow. m² oraz nr z obrębu o pow. m². Dawnej nieruchomości warszawskiej oznaczonej numerem hipotecznym odpowiadają także części aktualnych działek ewidencyjnych o numerach:,, oraz z obrębu

Aktualnie nieruchomość objęta kontrolowaną decyzją jest oznaczona jako działki ewidencyjne nr i nr z obrębu o łącznej powierzchni m², których stan prawny uregulowany został w księdze wieczystej nr Na przedmiotowej nieruchomości posadowiony jest budynek mieszkalno – usługowy o dużej kubaturze. Doszło do wyodrębnienia prawa własności znajdujących się w nim lokali oraz ich przeniesienia na rzecz osób trzecich, a także do zbycia na ich rzecz udziałów w użytkowaniu wieczystym gruntu.

W aktualnym stanie prawnym dla nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza nie obowiązuje żaden plan miejscowy. Nieruchomość znajduje się w granicach obszaru objętego sporządzanym projektem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu Placu Narutowicza (na mocy uchwały Rady Miasta Stołecznego Warszawy Nr z dnia 20 marca 2014 r. w sprawie przystąpienia do sporządzania w/w miejscowego planu).

2. Przedwojenni właściciele nieruchomości oraz ich następcy prawni

Przedwojenną właścicielką nieruchomości warszawskiej nr o powierzchni m² była M E R na podstawie spadku po M K na mocy aktów zeznanych w dniu 5/18 października 1901 roku za N przed notariuszem O. Z oraz w dniu 27 października/9 listopada 1912 roku za N przed notariuszem

Dnia 13 października 2007 r. zmarła W D -M: . Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 19 marca 2008 r. sygn. akt II Ns 119/08 prawa do spadku nabyła w całości M D -M

Dnia 10 kwietnia 2010 r. zmarł T L Zgodnie z aktem poświadczenia dziedziczenia z dnia 29 kwietnia 2010 r. Repertorium A Nr prawa do spadku nabyli M L i A L

Dnia 3 października 2011 r. zmarł P J R . Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 30 października 2012 r. sygn. akt prawa do spadku nabyły: E M R (w 1/2 części) oraz B S S (w 1/2 części).

Aktualnie spadkobiercami przedwojennej właścicielki nieruchomości są: M L , A L: , M D -M , E M R oraz B S S

3. Postępowanie dekretowe

Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza była objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. Nr 50 poz. 279, dalej: dekret).

Z dniem 21 listopada 1945 r., tj. z dniem wejścia w życie dekretu, nieruchomości warszawskie, w tym nieruchomość przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza, na podstawie art. 1 dekretu, przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy, a następnie na własność Skarbu Państwa.

Objęcie gruntu położonego przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 43) w dniu 25 listopada 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w treści Dziennika Urzędowego Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. Termin złożenia wniosku dekretowego upływał w dniu 25 maja 1949 r.

W dniu 16 lutego 1949 r. (data wpływu wniosku widniejąca na prezentacie) M E R Z R i T L reprezentowani przez adwokata M B , wystąpili z wnioskiem o przyznanie prawa własności czasowej za

czynszem symbolicznym do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej , Wniosek został opatrzony datą 13 października 1948 r. Do wniosku zostało załączone zaświadczenie Oddziału Ksiąg Wieczystych, Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 14 października 1948 r. nr , w którym zapisano, że zgodnie ze stanem działu I i II wykazu hipotecznego nieruchomości nr , nieruchomość położona jest przy ul. Niemcewicza, zawiera powierzchni m², tytuł własności uregulowany jest jawnym wpisem na imię M. E R Umieszczona na wniosku prezentata potwierdza, że została pobrana opłata manipulacyjna od wniosku w wysokości 3000 zł, asygnata przychodowa .

Orzeczeniem administracyjnym z dnia 20 czerwca 1951 r. znak Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie, po rozpatrzeniu wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, odmówiło przyznania prawa własności czasowej gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza, nr hipoteczny , z jednoczesnym stwierdzeniem, że wszystkie budynki znajdujące się na powyższym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia wskazano, że na gruncie nieruchomości warszawskiej znajduje się czteropiętrowy budynek murowany zawierający 40 lokali, który został odbudowany przez Centralny Zarząd Grafików. Wskazano przy tym, że pozostawienie tego rodzaju budynku w rękach prywatnych po objęciu gruntu przez Gminę m.st. Warszawy byłoby popieraniem własności typowo kapitalistycznej. Zaznaczono przy tym, że sprawa odszkodowania zostanie załatwiona na zasadach określonych w art. 7, 8 i 9 dekretu.

4. Stosunki właścicielskie nieruchomości przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza

Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz.U. Nr 14, poz. 130, ze zm.) na skutek zniesienia gminy m.st. Warszawy, jej majątek stał się z mocy prawa majątkiem Skarbu Państwa.

W wykonaniu orzeczenia Prezydium Rady Narodowej z dnia 20 czerwca 1951 r. Wydział Polityki Budowlanej Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie pismem opatrzonym datą 25 czerwca 1951 r. zawiadomił wnioskodawców dekretowych, że termin objęcia budynków znajdujących się na przedmiotowej nieruchomości przez Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie został wyznaczony na dzień 21 lipca 1951 r. na godz. 10.30. Powyższe zostało wykonane na mocy protokołu z dnia 21 lipca 1951 r.

Wnioskiem z dnia 17 września 1955 r. skierowanym do Sądu Powiatowego dla Warszawy – Pragi, III Wydział Ksiąg Publicznych, Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie – Stołeczny Zarząd Budynków Mieszkalnych i Terenów, zwrócił się o przepisanie w księdze wieczystej na rzecz Skarbu Państwa tytułu własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej oznaczonej Nr hip.

Postanowieniem z dnia 7 października 1955 r. Dz. Kw. nr Sądu Powiatowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie, Wydział III Ksiąg Publicznych, dokonano wpisu przeniesienia prawa własności nieruchomości położonej w Warszawie o nr hip. na rzecz Skarbu Państwa. Jako jedną z podstaw wpisu w dziale II księgi wieczystej wskazano orzeczenie Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. nr . Wpisu dokonano w dniu 24 lutego 1956 r.

Decyzją z dnia 29 czerwca 1993 r. nr (znak: .) Wojewoda Warszawski, na podstawie art. 18 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32 poz. 191 i Nr 43 poz. 253) stwierdził, że Dzielnica – Gmina Warszawa Ochota nabyła z mocy prawa w dniu 27 maja 1990 r. nieodpłatnie własność nieruchomości, położonej w Warszawie przy ulicy B , S , K: , N , oznaczonej w ewidencji gruntów w jednostce ewidencyjnej Warszawa Ochota, obręb ewidencyjny , nr działki ewidencyjnej , o powierzchni m².

5. Stwierdzenie nieważności orzeczenia Prezydium Rady Narodowej

Pismem z dnia 10 czerwca 1996 r., skierowanym do Ministerstwa Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, T L wystąpił z wnioskiem o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak o odmowie ustanowienia prawa własności czasowej gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej nr hipoteczny w trybie art. 156 k.p.a. W treści wniosku zawarto także informację o uprzednim złożeniu wniosku o analogicznym brzmieniu w Urzędzie Dzielniczy Ochota. W ocenie wnioskodawcy ww. orzeczenie rażąco naruszało prawo, gdyż w uzasadnieniu zawarte zostało stwierdzenie, iż „pozostawienie tego rodzaju budynku w rękach prywatnych po objęciu przez Gminę m.st. Warszawy byłoby popieraniem własności typowo kapitalistycznej”. Ponadto

w treści pisma zawarto wnioski o niezwłoczne wstrzymanie wszelkich działań mających na celu rozdysponowanie nieruchomością na podstawie art. 159 k.p.a.

Pismem z dnia 1 lipca 1996 r. Ministerstwo Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa wezwało do uzupełnienia wniosku poprzez dołączenie postanowienia sądowego o stwierdzeniu nabycia spadku po poprzednich właścicielach nieruchomości oraz pierwotnego tytułu własności nieruchomości.

Pismem z dnia 19 maja 1997 r., skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie adwokat J. S., działający w imieniu T. L. ponowił wniosek o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak o odmowie ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej nr hipoteczny W. W uzasadnieniu wskazano m.in., że w uzasadnieniu ww. orzeczenia pominięto treść dekretu odwołując się przede wszystkim do kwestii ustrojowych oraz nie wzięto pod uwagę okoliczności zabudowania budynkiem jedynie niewielkiej części nieruchomości warszawskiej. Do wniosku dołączono m.in. zaświadczenie z księgi wieczystej oraz odpis postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku.

Pismem z dnia 18 lipca 1997 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, działając na podstawie art. 65 § 1 k.p.a., przekazało ww. wniosek adwokata J. S. działającego w imieniu T. L. do rozpatrzenia zgodnie z właściwością Prezesowi Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast.

Pismem z dnia 7 grudnia 1998 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, działając na podstawie art. 65 § 1 k.p.a., przekazał ww. wniosek adwokata J. S. działającego w imieniu T. L., do rozpatrzenia zgodnie z właściwością Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w Warszawie. W uzasadnieniu odwołano się do postanowienia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1997 r. o rozstrzygnięciu negatywnego sporu kompetencyjnego pomiędzy Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie, a Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, którego kompetencje w zakresie objętym sporem kompetencyjnym przejął z dniem 1 stycznia 1997 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast.

Decyzją z dnia 22 listopada 1999 r. (sygn. akt) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, działając na podstawie art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a., orzekło o stwierdzeniu nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.

st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak _____ o odmowie ustanowienia użytkownika wieczystego gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej nr hipoteczny _____ w części dotyczącej działek nr _____ -cz., _____, _____ -cz. z obrębem _____ stanowiących wówczas własność Gminy Warszawa Centrum. W pozostałej części Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, działając na podstawie art. 19 k.p.a., uznało się za niewłaściwe do rozpoznania wniosku o stwierdzenie nieważności i przekazało sprawę do rozpatrzenia zgodnie z właściwością Wojewodzie Mazowieckiemu.

Pismem z dnia 25 stycznia 2000 r. Wojewoda Mazowiecki, odwołując się do postanowienia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1999 r. o znaku: _____ rozstrzygającego negatywny spór kompetencyjny pomiędzy Wojewodą Mazowieckim a Prezesem Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast i wskazującego Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast jako organ właściwy do prowadzenia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznych wydanych przez Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie o odmowie przyznania prawa własności czasowej do gruntów warszawskich stanowiących własność Skarbu Państwa, przekazał ww. wniosek adwokata J _____ S _____, działającego w imieniu T _____ L _____ o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak _____ w części dotyczącej nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa oznaczonej wówczas w ewidencji gruntów jako działki nr _____, _____ -cz., _____ -cz. oraz _____ -cz. z obrębem _____

Pismem z dnia 29 lutego 2000 r. adwokat J _____ S _____, działający wówczas w imieniu wszystkich spadkobierców dawnej właścicielki nieruchomości warszawskiej objętej orzeczeniem administracyjnym Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak: _____, oświadczył, że wycofuje wniosek o stwierdzenie nieważności ww. orzeczenia w części dotyczącej działek stanowiących własność Skarbu Państwa oraz wniósł o umorzenie postępowania administracyjnego w tej części.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2000 r. znak: _____ Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast orzekł o umorzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak: _____ w części dotyczącej nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa oznaczonej jako dz. ew. nr _____ -cz., nr _____ -cz., nr _____ oraz nr _____ -cz. z obrębem _____

6. Decyzje reprivatyzacyjne Prezydenta m.st. Warszawy

Decyzją z dnia 3 września 2003 r. nr [] Prezydent m. st. Warszawy orzekł o:
1) ustanowieniu na 99 lat użytkowania wieczystego do gruntu niezabudowanego o łącznej powierzchni [] m² oznaczonego jako działki ewidencyjne nr [] z obrębu [] o pow. [] m² oraz nr [] z obrębu [] o pow. [] m² położonego w Warszawie przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza na rzecz: T [] L [] (w [] częściach), Z R [] (w [] częściach), W D -M [] (w [] częściach); S R [] (w [] częściach) oraz M M [] (w [] częściach) – wszystkich niepodzielnie;

2) ustaleniu czynszu symbolicznego z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w pkt 1-szym decyzji w wysokości [] zł (słownie: [] zł) - stanowiący 1 % ceny gruntu - płatny na konto Urzędu m. st. Warszawy.

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2006 r. nr [], wydaną na podstawie art. 155 k.p.a., zmieniono pierwsze zdanie w pkt. 1 ww. decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. Nr [] w ten sposób, że w miejsce zmarłej w dniu 27 października 2002 r. Z G R [] (z domu R []) vel Z M R [] (z domu R []) za uprawnionych do uzyskania prawa użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działki ewidencyjne nr [] z obrębu [] o pow. [] m² oraz nr [] z obrębu [] o pow. [] m² uznano B Z S [] (w [] częściach), E M R [] (w 17/288 częściach) oraz P J R [] (w [] częściach). Ponadto za uprawnionych do uzyskania prawa użytkowania wieczystego ww. gruntu uznano T L [] (w [] częściach), W D -M [] (w [] częściach), M M [] (w [] częściach) oraz S R [] (w [] częściach). W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji nie odniesiono się do kwestii ustawowych przesłanek zastosowania nadzwyczajnego trybu postępowania administracyjnego określonego w art. 155 k.p.a., ani dopuszczalnego w tym trybie zakresu zmiany decyzji administracyjnej.

Postanowieniem z dnia 24 października 2006 r. Nr [] sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w decyzji Prezydenta m. st. Warszawy Nr [] z dnia 26 kwietnia 2006 r. wpisując w miejsce słów M M [] słowa M D -M [] (w każdym miejscu, gdzie występowały w treści decyzji).

7. Stan prawny nieruchomości po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnych

W dniu 28 sierpnia 2006 r. Miasto Stołeczne Warszawa oraz beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej zawarli, w formie aktu notarialnego Repertorium A , sporządzonego w Warszawie przed notariuszem M W. umowę o oddanie w użytkowanie wieczyste na okres 99 lat (tj. do dnia . r.) nieruchomości, której stan prawny uregulowano w księdze wieczystej oznaczonej jako działka ewidencyjna nr i z obrębu .

Aktualnie nieruchomość oznaczona jako działka ewidencyjna nr i nr z obrębu o łącznej powierzchni m², której stan prawny uregulowany został w księdze wieczystej nr pozostaje własnością Miasta Stołecznego Warszawy.

Na podstawie umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 29 stycznia 2007 r. Repertorium A nr sporządzonego w Warszawie przed notariuszem I S. doszło do zbycia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej wówczas niezabudowane działki ew. nr i na rzecz spółki .

z siedzibą w Warszawie. Zgodnie z postanowieniami ww. umowy:

- 1) M D -M , działając w imieniu własnym, sprzedała z siedzibą w Warszawie przysługujący jej udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działki ew. nr i z obrębu w wysokości części za kwotę zł;
- 2) M D -M , działając w imieniu W D -M , sprzedała z siedzibą w Warszawie udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działki ew. nr i z obrębu w wysokości części za kwotę zł;
- 3) Jan Wojtyński, działając w imieniu S R sprzedał z siedzibą w Warszawie udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działki ew. nr i z obrębu w wysokości części za kwotę zł;
- 4) J S , działając w imieniu B S S E M R oraz P R , sprzedał z siedzibą w Warszawie udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działki ew. nr

i z obrębu w wysokości części za kwoty po zł (łącznie zł);
5) T L sprzedał z siedzibą w Warszawie przysługujący mu udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działki ew. nr i z obrębu w wysokości części za kwotę zł.

Nabywca doprowadził do posadowienia na przedmiotowej nieruchomości budynku mieszkalno - usługowego. Aktualnie przedmiotowy budynek, znajdujący się pod adresem ul. Kaliska jest ukończony. W latach 2011 – 2015, na podstawie umów zawartych w formie aktu notarialnego, doszło do wyodrębnienia prawa własności stu lokali mieszkalnych i lokali użytkowych znajdujących się w tym budynku oraz przeniesienia ich własności na rzecz osób trzecich wraz ze zbyciem na rzecz tych osób udziałów w użytkowaniu wieczystym gruntu.

8. Sprzeciw Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie z dnia 5 czerwca 2017 r.

W dniu 5 czerwca 2017 r. Prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie, w sprawie o sygn. wniósł sprzeciw od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr W uzasadnieniu sprzeciwu podniesiono, że decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa poprzez skierowanie jej do Z M R: która w chwili wydania decyzji nie żyła. Prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie zaznaczył, że na ocenę zaistnienia wad, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nie ma wpływu to, czy organ wiedział o śmierci strony oraz czy jego niewiedza była zawiniona czy też nie.

9. Zgromadzony material dowodowy

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, tj.: akt własnościowych dotyczących postępowania zainicjowanego wnioskiem dekretowym, akt Prokuratury Regionalnej w Warszawie o sygn. oraz akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o sygn.

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Rażące naruszenie prawa poprzez skierowanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr do osoby zmarłej

W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr 906/2003 została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Pojęcie rażącego naruszenia prawa pojawia się w art. 156 § 1 pkt 2 *in fine* k.p.a., gdzie jest jedną z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych. W orzecznictwie oraz doktrynie przyjmuje się, że o rażącym naruszeniu prawa można mówić tylko wówczas gdy proste zestawienie treści rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa wskazuje na ich oczywistą niezgodność (vide: wyrok NSA z dnia 12 grudnia 1988r., w sprawie III SA 481/88 niepubl.; J.Jendrośka, B.Adamiak, Zagadnienie rażącego naruszenia prawa w postępowaniu administracyjnym, PiP 1986, z. 1 s. 69 i nast.; J.Borkowski, Głosa do wyroku NSA z dnia 19 listopada 1992r. sygn. akt SA/Kr 914/92, PS 1994, nr 7-8, s. 163 i nast.). W konsekwencji traktowanie naruszenia prawa jako rażące może mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdy jego waga jest znacznie większa niż stabilność ostatecznej decyzji. Przy czym podkreśla się także, że rażące naruszenie prawa to takie, które jest niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności (vide: A.Zieliński, O rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 Kpa. Polemiki, PiP 1986, z 2 s. 104 i nast.; wyrok NSA z dnia 6 sierpnia 1984r. sygn. akt II SA 737/84, GAP 1988, nr 18, s. 45).

O rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja (na temat tego pojęcia por. M. Sieniuc, Rażące naruszenie prawa w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w: Kodyfikacja postępowania administracyjnego, Na 50-lecie k.p.a., red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 709-718 i tam powołane judykaty). Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - skutki gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez

organ praworządny państwa (tak wyrok NSA z dnia 6 czerwca 2017 r., II OSK 2506/16, LEX nr 2366925).

W ocenie Komisji w niniejszej sprawie doszło do wydania decyzji administracyjnej z rażącym naruszeniem prawa. W literaturze wskazuje się, że pojęcie "prawo" w zwrocie "rażące naruszenie prawa" powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, w: Adamiak, Borkowski, Komentarz, 2009, s. 599). Podobne stanowisko reprezentuje orzecznictwo (vide: wyrok WSA w Rzeszowie z 8 maja 2014 r. II SA/Rz 194/14, Legalis, gdzie stwierdzono, że: „Naruszenie prawa to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą”).

W orzecznictwie jak i piśmiennictwie, ukształtował się pogląd, wedle którego z rażącym naruszeniem prawa przepisów proceduralnych mamy do czynienia w przypadku, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. Można by zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób nie budzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano by ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano by je oczywiście nieprawidłowo. Naruszenie prawa procesowego w sposób rażący to takie naruszenie, które prowadzić musi do podjęcia wadliwego rozstrzygnięcia z tego właśnie powodu, musi przekładać się bezpośrednio na treść decyzji i musi w niej tkwić (vide: wyrok NSA z dnia 13 października 2016 r., II OSK 3347/14, LEX nr 2169138).

Komisja w toku przeprowadzonego postępowania rozpoznawczego ustaliła, że w pkt I. decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 3 września 2003 r. nr [] Prezydent m. st. Warszawy ustanowił na 99 lat użytkowanie wieczyste do gruntu niezabudowanego o łącznej powierzchni [] m² oznaczonego jako działki ewidencyjne nr [] z obrębu [] o pow. [] m² oraz nr [] z obrębu [] o pow. [] m² położonego w Warszawie przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza na rzecz:

- 1) [] T [] L [] w [] częściach;
- 2) [] Z [] R [] w [] częściach;
- 3) [] W [] D [] -M [] w [] częściach;
- 4) [] S [] R [] w [] częściach;
- 5) [] M [] M [] w [] częściach,

– wszystkich niepodzielnie.

W punkcie II ww. decyzji Prezydent m. st. Warszawy ustalił czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w pkt I. decyzji w wysokości zł (słownie:

) - stanowiący 1 % ceny gruntu - płatny na konto Urzędu m. st. Warszawy w terminie do 31 marca każdego roku z zastrzeżeniem, że czynszu tego nie pobiera się za rok, w którym ustanowiono użytkowanie wieczyste.

Zgodnie ze znajdującym się w aktach sprawy postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza z dnia 22 lutego 2006 r. sygn. akt prawa do spadku po zmarłej w dniu 27 października 2002 r. Z R (z domu R) vel Z M R (z domu R) vel S R nabyli B Z S (z domu R w 1/3 części), E M R (w 1/3 części) oraz P J R (w 1/3 części). Oznacza to, że decyzja reprivatyzacyjna, została skierowana przez Prezydenta m.st. Warszawy do osoby nieżyjącej. Osoba ta zmarła 27 października 2002 r. i nie żyła w dacie wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr od ponad 10 miesięcy. Postępowanie zakończone wydaniem decyzji Prezydenta m.st. Warszawy w dniu 3 września 2003 r. toczyło się więc w stosunku do osoby zmarłej.

Należy wyjaśnić, że przez pojęcie "skierowania decyzji" należy rozumieć określenie adresata rozstrzygnięcia, a więc określenie w drodze decyzji praw i obowiązków oznaczonego podmiotu. Wydając decyzję reprivatyzacyjną, w której jako stronę wskazano osobę nieżyjącą, organ uchybił elementarnym obowiązkom, polegającym na właściwym ustaleniu stanu faktycznego oraz kręgu stron postępowania. W świetle powyższych okoliczności Z R: (z domu R) vel Z M R (z domu R) vel S R nie mogła być stroną w postępowaniu dekretowym przed Prezydentem m.st. Warszawy. Decyzja wydana została zatem z rażącym naruszeniem prawa, bowiem jednym z elementów postępowania administracyjnego są jego podmioty, a Z R: (z domu R:) vel Z M R (z domu R vel S R jako osoba zmarła, nie mogła być podmiotem tego postępowania. W ocenie Komisji, skierowanie decyzji administracyjnej wobec nieżyjącej strony wyczerpuje przesłankę „rażącego naruszenia prawa” w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W orzecznictwie wskazuje się, że nałożenie obowiązków, czy przyznanie uprawnień osobie zmarłej decyzją administracyjną kwalifikowane jest jako rażące naruszenie prawa.

W wyroku z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt I OSK 901/09 (lex nr 595601) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że prowadzenie postępowania administracyjnego w stosunku do osoby zmarłej i wydanie decyzji musi być ocenione jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Jest to uchybienie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności. W stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć postępowania i wydać decyzji. Gdyby zaś doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej, należy przyjąć, że jest ona obarczona wadą nieważności i nie wywołuje skutków prawnych. Podobnie w wyroku z dnia 20 września 2002 r., sygn. I SA 428/01 (OSP 2004/3, poz. 33) Sąd ten orzekł, że rozstrzygnięcie o sytuacji prawnej osoby, która zmarła po wszczęciu postępowania, należy uznać za rażące naruszenie prawa, dające podstawę do stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego.

Na ocenę zaistnienia wad, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., nie ma wpływu to, czy organ wiedział o śmierci stron postępowania. Powołany przepis w ogóle nie nawiązuje do wiedzy organu o okolicznościach skutkujących nieważnością decyzji. Podobnie Sąd ten orzekł w wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. II OSK 383/12 (lex nr 1352914), stwierdzając, że skierowanie decyzji do osoby zmarłej jest co do zasady kwalifikowane jako rażące naruszenie prawa. Jest to uzasadnione ustaniem zdolności prawnej osoby fizycznej z chwilą śmierci, co w konsekwencji powoduje, że w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć i prowadzić postępowania administracyjnego i wydać decyzji. **Skierowanie decyzji do zmarłej strony, tj. osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji** (por. wyrok NSA z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. I OSK 782/17, wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 maja 2018 r., sygn. I SA/Wa 1548/16, wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. I SA/Wa 2070/17, wyrok WSA w Warszawie z dnia 11 maja 2017 r., sygn. I SA/Wa 1209/14, wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. I SA/Wa 261/16, wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. I OSK 955/13).

Nie miało przy tym znaczenia, czy uchybienie to miało wpływ na wynik sprawy ani to, że organ prowadząc postępowanie dekreto-**ve** nie posiadał wiedzy, że osoba będąca stroną postępowania nie żyje. Należy podkreślić, że Z R (z domu R) vel Z M R (z domu R vel S R jako osoba niemająca zdolności prawnej, nie mogła być bowiem podmiotem praw i obowiązków z zakresu prawa administracyjnego, a skoro tak, to w stosunku do tej osoby nie można było prowadzić postępowania dekreto-**ve**, ani skierować do tej osoby podjętego rozstrzygnięcia.

W tym miejscu wskazać należy, że elementem każdego postępowania administracyjnego są jego podmioty, tj. organ, przed którym toczy się postępowanie oraz strona, o której prawach organ administracyjny orzeka w danym postępowaniu. Osoba fizyczna może być stroną postępowania, jeżeli ma zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków, a zatem jeżeli ma zdolność prawną. Zdolność prawną należy zaś oceniać według przepisów prawa cywilnego na podstawie art. 30 § 1 k.p.a., odsyłającym do art. 8 Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1145; dalej: k.c.), stanowiącego, że zdolność prawna osoby fizycznej powstaje z chwilą narodzin, a kończy się z chwilą śmierci. Z powyższego wynika zatem, że status strony przysługujący osobie fizycznej wygasa z chwilą jej śmierci. Osoba zmarła nie może mieć ani zdolności prawnej, ani być podmiotem praw i obowiązków z zakresu prawa administracyjnego. Innymi słowy, w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć, ani prowadzić postępowania. Nie mogą też być do niej kierowane wydane w sprawie rozstrzygnięcia.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy, kierując decyzję do osoby nieżyjącej, naruszył zawartą w art. 10 § 1 k.p.a. zasadę czynnego udziału strony w postępowaniu i jej prawa do końcowego zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W tak prowadzonym postępowaniu organ nie zrealizował zawartych w art. 6 i 7 k.p.a. w związku z art. 28 k.p.a., zasad praworządności i prawdy obiektywnej.

Kodeks postępowania administracyjnego nie zawiera normy, która by wprost regulowała kwestię skutków prawnych skierowania decyzji do osoby zmarłej. Podstawową regułą postępowania administracyjnego jest prowadzenie go wobec osób żyjących. Skoro w przedmiotowej sprawie doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej, to należy przyjąć, że została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa. Okoliczność śmierci strony, nawet jeśli nie jest znana organom administracji publicznej w dniu wydawania decyzji, nie zmienia faktu, że rozstrzygnięcie wydane zostało w stosunku do osoby nieżyjącej, która w chwili wydania nie miała już przymiotu strony.

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że skierowanie decyzji administracyjnej do osoby zmarłej, a więc do osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony postępowania, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji. Przymiot "strony" przysługujący osobie fizycznej wygasa bowiem najpóźniej z jej śmiercią. Oznacza to, że w stosunku do osób zmarłych nie tylko nie można wszczynać postępowań ani wydawać orzeczeń, ale także, że orzeczenia wydane w stosunku do zmarłych są niemożliwe do wykonania (vide: wyrok NSA z dnia 12 kwietnia 2019 r. sygn. akt

I OSK 1535/17 - dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Podobne stanowisko zajął WSA w Warszawie w sprawach ze skarg na decyzje Komisji, wskazując, że skierowanie decyzji przez Prezydenta m.st. Warszawy do osoby nieżyjącej stanowi wadę kwalifikowaną decyzji, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Uznał ponadto, że wady w postaci skierowania decyzji do osoby nieżyjącej nie można usunąć przez częściowe stwierdzenie nieważności w zakresie podmiotowym. Przepisy, które normują postępowanie nadzorcze nie przewidują bowiem konstrukcji prawnej, według której możliwe byłoby stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej jednej ze stron postępowania, a jeszcze zwłaszcza takiej, której status strony postępowania nie przysługuje, bo zmarła i tym samym utraciła zdolność prawną (zob. wyroki WSA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2020 r., I SA/Wa 1777/18 oraz z dnia 19 lutego 2019 r., I SA/Wa 1041/18).

W świetle powyższych ustaleń oraz rozważań prawnych, w ocenie Komisji decyzja Prezydenta m. st. Warszawy została wydana z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ skierowana została do osoby, która nie żyła w dacie jej wydania. Wskazana przesłanka wyczerpuje dyspozycję, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W ocenie Komisji doszło również do rażącego naruszenia art. 7 k.p.a., który stanowi, że w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Organ nie dokonał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, poprzez ustalenie, czy wszystkie strony postępowania żyją, a w sytuacji ustalenia, że któraś z nich zmarła, nie ustalił po nim spadkobierców. Konsekwencją tego było skierowanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr [] do osoby zmarłej.

2. Skutki prawne wywołane przez decyzję reprivatyzacyjną

W ocenie Komisji decyzja reprivatyzacyjna Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr [] wywołała nieodwracane skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

Zgodnie z ww. przepisem przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz

nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2018 r. poz. 121, z późn. zm.).

Wskazana definicja zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” w płaszczyźnie prawa administracyjnego odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprywatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały SN z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1, 3, 4, 7 k.p.a. Nieodwracalność skutków prawnych wynika z następczej w stosunku do uprzedniej decyzji administracyjnej czynności prawnej, nie dotyczy natomiast skutków wynikających z samego faktu wydania decyzji (M. Wincenciak, O tzw. „nieodwracalnych skutkach prawnych” decyzji administracyjnej (w:) Kodyfikacja Postępowania Administracyjnego. Na 50-lecie kpa, red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 901-902).

W przedmiotowej sprawie w konsekwencji wydania decyzji reprywatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r., nr ' doszło do zbycia przez beneficjentów przysługujących im udziałów w prawie użytkowania wieczystego gruntów na rzecz osób trzecich. Wskazana okoliczność wyczerpuje dyspozycję części pierwszej definicji pojęcia „nieodwracalnych skutków prawnych”, wynikającej z art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Uznając za przesądzoną w ww. części kwestię zmiany w sferze prawa własności należało w dalszej kolejności rozważyć przesłanki negatywne przyjęcia nieodwracalności skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnej, w pierwszej kolejności istnienie po stronie nabywcy złej wiary.

Na skutek nowelizacji ustawy z dnia 9 marca 2017 r. została wprowadzona w art. 41a ust. 3 samodzielna definicja „złej wiary”. W myśl wskazanego przepisu, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Dokonując ustaleń w zakresie dobrej albo złej wiary podmiotu, który nabył prawa lub roszczenia do nieruchomości warszawskiej – w kontekście zaistnienia albo niezastnienia nieodwracalnych skutków prawnych – już na wstępie należy zaznaczyć, że pojęcie „złej wiary” na gruncie art. 2 pkt 4 oraz art. 41a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie odwołuje się do żadnego innego przepisu prawa, który miał definiować jego znaczenie, a w szczególności nie odwołuje się do znaczenia wymienionego terminu określonego w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1007 z późn. zm.; dalej: u.k.w.h.).

Pojęcie dobrej i złej wiary stanowi kategorię właściwą dla prawa cywilnego, której nie można przypisać jednolitego znaczenia. Na gruncie prawa cywilnego nie istnieje definicja ustawowa dobrej wiary. W literaturze nie ma również zgody co do kwestii, czy pojęcie to należy rozumieć w jednakowy sposób na gruncie całego prawa cywilnego. Wyrażane było przekonanie, że kryteria oceny są płynne, a tezy o jednolitości pojęcia dobrej wiary w polskim prawie rzeczowym nie da się utrzymać (A. Szpunar, *Dobra wiara jako przesłanka nabycia własności ruchomości od nieuprawnionego*, PiP 1997, z. 7, s. 4; tenże, *Nabycie własności ruchomości od nieuprawnionego*, Kraków 1999, s. 92–97).

W doktrynie prawa cywilnego zauważa się, że dobra wiara jest faktem o charakterze stanu mentalnego, intelektualnym, polegającym na usprawiedliwionej niewiedzy określonego podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, w szczególności jest to błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu określonego stosunku prawnego. Jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl, w: *Kodeks cywilny. Komentarz*, t. I, Warszawa 1972). Stan złej wiary stanowi sytuację przeciwną, w której występuje wiedza podmiotu albo nieusprawiedliwiona niewiedza dotycząca wskazanych stanów prawnych (por. P. Machnikowski, w: E. Gniewek, *Kodeks cywilny. Komentarz*, Warszawa 2006).

Przesłanka „nabywcy działającego w złej wierze”, do której odwołuje się ustawodawca w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. definiując pojęcie „nieodwracalnych skutków prawnych”, nie odwołuje się do definicji zawartej w art. 6 ust. 2 u.k.w.h., ponieważ ustawa

zawiera własną definicję „złej wiary”, która wpisuje się w systemowe ujęcie wskazanej przesłanki.

W myśl art. 41a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Zła wiara dotyczy zatem obiektywnych okoliczności mogących świadczyć o wiedzy bądź łatwości pozyskania wiedzy przez nabywcę o okolicznościach wskazanych w art. 30 ust. 1 ustawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że beneficjenci decyzji dokonali sprzedaży na rzecz spółki

z siedzibą w Warszawie. Następnie doszło do zabudowania przedmiotowej nieruchomości budynkiem mieszkalnym i wyodrębnienia własności lokali mieszkalnych, lokalu użytkowego (garażu podziemnego), a także lokalu o charakterze biurowo – usługowym. Po zakończeniu budowy doszło do przeniesienia własności wyodrębnionych lokali mieszkalnych, użytkowych oraz lokalu o charakterze biurowo - usługowym na rzecz kolejnych podmiotów prawa – osób fizycznych (lokale mieszkalne oraz lokal użytkowy) oraz Izby Komorniczej w Warszawie (aktualnego właściciela lokalu biurowo – usługowego).

Dowodzenie złej wiary po stronie podmiotu nie będącego osobą fizyczną wymaga - zgodnie z przyjętą w polskim prawie teorią organów (art. 38 kodeksu cywilnego) - badania stanu świadomości osób fizycznych, wchodzących w skład jego organu. Powszechnie przyjmuje się, że zła wiara jednej z osób wchodzących w skład kolektywnego organu osoby prawnej przesądza o złej wierze całego organu, a zatem i całej osoby prawnej (tak wyrok SN z dnia 24 października 1972 r. I CR 177/72 - OSNCP 1973 z. 10 poz. 171, z aprobowaną glosą B. Lewaszkiewicz-Petrykowskiej, Państwo i Prawo 1975 nr 7 str. 168 i nast.).

W ocenie Komisji, brak jest podstaw do przyjęcia, że osoba reprezentująca spółkę z siedzibą w Warszawie miała wiedzę lub świadomość wadliwości decyzji Prezydenta m.st. Warszawy, bądź też z łatwością mogła się o niej dowiedzieć. Ponadto, w rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, aby spółka z siedzibą w Warszawie nabywając przedmiotową nieruchomość od beneficjentów decyzji, jako osoba trzecia, działała w złej wierze w rozumieniu art. 41a ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r., albowiem w dniu 29 stycznia 2007 r. (akt notarialny Repertorium A :) nabyła udziały w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako dz. ew. nr i nr z obrębu za cenę zł.

Podsumowując, wobec przytoczonych powyżej okoliczności, w rozpoznawanej sprawie zaszyły nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Prawo użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. Kaliskiej i Niemcewicza, co do którego zaszyły nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zostało skutecznie zbyte na rzecz podmiotu trzeciego, który zabudował przedmiotową nieruchomość, wyodrębnił własność lokali i dokonał ich skutecznego zbycia na rzecz osób trzecich.

3. Podstawy stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa

Komisja, dostrzegając powyższe nieprawidłowości, uznała, że zaszyły przesłanki stwierdzenia wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr z naruszeniem prawa.

Zgodnie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo
- 2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo
 - 2a) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo
 - 3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo
 - 3a) stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo
 - 4) jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4, stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności, albo
 - 5) umarza postępowanie rozpoznawcze.

W rozpoznawanym przypadku została spełniona przesłanka pozytywna, tj. decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr [] została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Jak wskazano powyżej, Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję reprivatyzacyjną z rażącym naruszeniem prawa z uwagi na skierowanie jej do osoby zmarłej. Ze względu na wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych, Komisja była jednak zobligowana do stwierdzenia wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 3 września 2003 r. nr [] z naruszeniem prawa na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 4 oraz art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 oraz art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

4. Strony postępowania

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie w przed Komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest pogląd, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

W judykaturze przyjmuje się, iż stronami postępowania dekretowego są nie tylko przeddekretowi właściciele nieruchomości lub ich następcy prawni, ale także każdy, komu przysługuje tytuł praworzeczowy do nieruchomości, a zatem obecni właściciele lokali (i to zarówno w budynkach dekretowych oraz podekretowych), jak i obecni użytkownicy wieczyści nieruchomości, (por. wyrok NSA z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. akt I OSK 264/08, z dnia 8 lutego 2007 r., sygn. akt I OSK 1110/06, z dnia 31 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 798/10; wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt I SA/Wa 116/17).

Jako stroną postępowania przyjęto beneficjentkę decyzji reprivatyzacyjnej M Z D: -M . Pozostali beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy zmarli:

- Z R (z domu R) vel Z. M R vel S R: zmarła 27 października 2002 r. (odpis zupełny aktu zgonu nr wyдany przez Urząd Stanu Cywilnego m.st. Warszawy);

- S R zmarła 20 kwietnia 2007 r. (akt zgonu nr wyдany przez Urząd Stanu Cywilnego Warszawa-Wola);

- W D -M: zmarła 13 października 2007 r. (akt zgonu nr wyдany przez Urząd Stanu Cywilnego Warszawa-Ursynów);

- T L zmarł 10 kwietnia 2010 r. (akt zgonu nr , wyдany przez Urząd Stanu Cywilnego Warszawa-Śródmieście).

Ponadto przymiot strony przysługuje właścicielom wyodrębnionych lokali, będącym jednocześnie współużytkownikami wieczystymi nieruchomości warszawskiej oznaczonej jako działka ewidencyjna nr i nr z obrębu – uznano zatem legitymację do występowania w charakterze strony: Izby Komorniczej w Warszawie, M K

C M M Z K P A L P W
D , M T T T D K , J R K
L A P M P J G J A G M
D G A D L P J L P
M K A S M J S K J D
K J , M B -O W T O Z C
M A P A M Ś , G P Ż U
O P T O , J M T M R T
S , A E K , Z P P M Z A
G G E Z M H W M A
J B G D , A W D , M G
D P K A R K H D -K J
K , K K J M M S K
M E A S D N S -S
W S A M C R D Ż
G P W Z W M K W D M N
P: W B P S M Z
W J Z A E M E P J
P T A W A E W -B , J
K B K A R Z F

B , K C G I M N
 S G M K (M K „ J J K O
 K , K A K A H D G F
 A P E S „ E A S W S , M
 M S -M P Ł M M R N B
 B , K C B , D D K A D
 P A J M K J H B Ź
 Z Ź K M K E M Z , B
 B B A M B A G -Z , H M
 D A D K L G T J Z
 M Ź K P E T M I M
 I M B C J S C L D
 S A G , P G , P W N K
 P , D K L R K Ł J
 G K R M G A D S E
 V , M B Z , L J T K
 D G D A M G J A
 G P H A M L , A M S , J
 M S A C -P , B N P
 M Ł G , J W G T B J E M
 S M B B B E Z Z Z ,
 P M K M J P M W S A M
 D -Z , J K Z , W E K -W ,
 J P P C B S -P T K ,
 M D S M J S F A
 S P M D K A S P
 A N S R C (C), E N W
 M M H J P I H J -K
 M L , P K W D J S A
 M F J A F K W M M J
 A A P

Na podstawie art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. za stronę postępowania uznano Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

5. Konkluzja

Z uwagi na powyższe, na podstawie 29 ust. 1 pkt 4 oraz art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 oraz art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., orzeczono jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535, z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. z późn. zm. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa z późn. zm. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

